



ת"פ 50269/06/20 - מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה נגד אורות גת בע"מ, שאול דמרי, חיים דמרי, גיל חמו, תומר חמו, שמעון פהימה

בית משפט השלום בקריית גת

30 יוני 2021

ת"פ 50269-06-20 מדינת ישראל נ' אורות גת בע"מ ואח'

בפני כב' השופט משה הולצמן

המאשימה מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה

ע"י ב"כ עוה"ד יפתח לנדאו ואח'

נגד

הנאשמים

1. אורות גת בע"מ

2. שאול דמרי

3. חיים דמרי

ע"י ב"כ עוה"ד אור גיספן

4. גיל חמו

ע"י ב"כ עוה"ד איליה דברין

5. תומר חמו

6. שמעון פהימה (ניתן גזר דין)

גזר דין (הנאשם מס' 4)

1. בגדרו של כתב האישום שהוגש בהליך זה נטען, בעיקרי הדברים, כדלקמן-

הנאשמת 1, חברה הרשומה כדין בישראל, עוסקת בנייה ויזמות (להלן: "**החברה**"); בבעלות החברה משאית לבנה מסוג סקניה, מ.ר. 17-014-51 (להלן: "**משאית הסקניה**"); בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עסקה החברה בבניית פרויקטים למגורים בקריית גת; השטח בגוש 2423, חלקה 26, קריית גת, נמצא בבעלות החברה, החזקתה, שליטתה ואחריותה ובקרבת בתי מגורים מאוכלסים (להלן: "**המתחם**"); הנאשם 2 היה הבעלים ומנכ"ל החברה; הנאשם 3 הוא אביו של נאשם 2 ושימש כמנהל עבודה בחברה; הנאשם 4 הוא הבעלים של עסק לעבודות עפר, פינוי פסולת ואספקת מכולות לפינוי פסולת, בחזקתו ואחריותו משאית לבנה מסוג וולוו, מ.ר. 60-993-57 (להלן: "**משאית הוולוו**"); הנאשם 5 הוא אחיו של הנאשם 4 והבעלים והמפעיל של מחפרון מסוג הידרומק, מ.ר. 111744-3 (להלן: "**המחפרון**"); הנאשם 6 עבד כנהג משאית אצל הנאשם 4, כאשר הנאשם 4 היה מנהלו הישיר ונתן לו הוראות באשר לביצוע עבודות ההובלה.

תחנת מעבר לפסולת הינה עסק טעון רישוי, בהתאם לפריט 5.1 א לצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי), תשע"ג-2013 (להלן: "**הצו**"). הובלת פסולת היא עסק טעון רישוי, בהתאם לפריט 5.1 ב לצו. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום לא היו בידי הנאשמים רישיונות עסק להפעלת תחנת מעבר לפסולת ו/או להובלת פסולת.

סעיף ההגדרות לתקנות רישוי עסקים (תחנת מעבר לפסולת), התשנ"ח-1998 (להלן: "**התקנות**") קובע כי מפעיל תחנת המעבר והנושא באחריות פלילית להפעלתה בניגוד לחוק הינו אחד מאלה: א. הבעל או המחזיק בתחנת המעבר. ב. בעל רישיון העסק או מבקש הרישיון, לפי העניין. ג. האדם שבהשגחתו, בניהולו או בפיקוחו



פועלת תחנת המעבר.

בתקופה שמיום 22.6.2017 ועד ליום 22.7.2017, לכל הפחות, הפעילו הנאשמים תחנת מעבר בלתי חוקית לפסולת בניין במתחם, ללא התשתיות הדרושות להפעלת תחנת מעבר על פי דין, תוך גרימת מפגע סביבתי.

ביום 22.6.2017, בשעה 09:15 לערך, הוביל הנאשם 6 באמצעות משאית הוולוו מכולה ריקה, הניח אותה באתר בנייה בקריית גת והעמיס על המשאית מכולה מלאה בפסולת בניין. את המכולה המלאה הוביל הנאשם 6 למתחם. בסמוך לשעה 09:40 שפך הנאשם 6 את הפסולת שהייתה במכולה על הקרקע והשאיר את המכולה הריקה במתחם; לאחר מכן, נהג הנאשם 6 את משאית הוולוו למפעל FRITZ המצוי באזור התעשייה קריית גת, נכנס למקום למספר דקות ויצא משם כשהמשאית עמוסה מכולה מלאה בפסולת, הוביל מכולה זו ישירות למתחם ושפך את הפסולת אשר כללה ניילון, קרטון ופסולת תעשייתית על פני הקרקע ולאחר מכן עזב את המקום; כשעזבה המשאית את המקום החל הנאשם 5 לעבוד עם המחפרון והעמיס את הפסולת שהושלכה על הקרקע אל תוך מכולה שעמדה במקום מבעוד מועד; ביום 28.6.2017 בשעות הבוקר עמדו במתחם מכולה מלאה בפסולת ומכולה נוספת ריקה. הנאשם 5 העמיס באמצעות המחפרון את הפסולת שהייתה במקום אל תוך המכולה הריקה. בסמוך לשעה 8:30 העמיסה משאית הסקניה את המכולה המלאה ויצאה מן המתחם, אל מחוץ לעיר, לכביש מס' 35, לכיוון מזרח. באותו היום, בסמוך לשעה 15:10, אסף הנאשם 6 באמצעות משאית הוולוו מכולה עמוסה בפסולת בניין מאתר בנייה בשכונת "כרמי גת" והוביל אותה למתחם כשהמכולה לא הייתה מכוסה כנדרש. הנאשם 6 השליך את הפסולת שהייתה במכולה על הקרקע במתחם. לאחר מכן החנה את המשאית עם המכולה הריקה, יצא רגלית מהמקום, סגר את השער ונכנס לרכב לבן שהמתין לו, כשעל הרכב סימני מיתוג של עסקו של הנאשם 4; ביום 6.7.2017 בשעה 11:15, הנאשם 6 אסף באמצעות משאית הוולוו מכולה ריקה מהמתחם ויצא אתה למפעל "סוגת" המצוי באזור התעשייה קריית גת. המשאית נכנסה למפעל למספר דקות ויצאה ממנו ללא המכולה. ממפעל סוגת המשיך הנאשם 6 עם המשאית למפעל FRITZ, נכנס למפעל בסמוך לשעה 12:00 ולאחר מספר דקות יצא מהמפעל כשעל המשאית הועמסה מכולת פסולת בניין, נסע למתחם והשליך על פני הקרקע את הפסולת שהייתה במכולה; לאחר מכן נאשם 6 נסע עם משאית הוולוו שעליה מכולה ריקה למפעל FRITZ, נכנס למפעל בסמוך לשעה 12:30 ויצא משם כשעל גבי המשאית מכולה עמוסה בפסולת, נהג את המשאית העמוסה למתחם והחנה אותה במקום.

ביום 12.7.2017 נמצאו במתחם כ-7 ערימות פסולת בניין, אשר כללו בין היתר ניילונים, קרטונים של קרמיקה, שאריות קרמיקה, חומרי הדבקה ואינסטלציה, ובנוסף עמדו במתחם מכולות פינוי פסולת אשר היו שייכות לנאשם 4. המכולות אותן הסיעה משאית הוולוו, כמפורט לעיל, היו גם הן שייכות לנאשם 4.

במעשים ובמחדלים המתוארים לעיל, הפעילו הנאשמים תחנת מעבר לפסולת ללא התשתיות הדרושות לכך על פי דין ובניגוד לחוק; הנאשמים 2, 3 ו-4 הפרו את חובתם כנושאי משרה לפקח ולעשות כל שניתן למניעת ביצוע העבירות; הנאשמים 1, 2, 3, 4 ו-6 השליכו פסולת בניין לאתר שאינו מורשה על פי כל דין; הנאשם 4 הפעיל עסק להובלת פסולת ופסולת בניין מבלי שהיו ברשותו הרישיונות הדרושים על פי חוק.

לנאשמים יוחסו העבירות הבאות- עיסוק בעסק הטעון רישוי ללא רישיון עסק, עבירה לפי סעיפים 14-ו-14 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968, ביחד עם פריטים 5.1א ו-5.1ב' בתוספת לצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי), התשע"ג-2013 (הנאשמים 1, 2, 4-ו). הפעלת תחנת מעבר ללא התשתיות והדרישות הקבועות לכך בדין, עבירה לפי תקנה 2, 5 ו-6 לתקנות רישוי עסקים (תחנת מעבר לפסולת), התשנ"ח-1998 (הנאשמים 1, 2, 3, 4-ו). ביחס לנאשם 5 מכוח סעיף 31 לחוק העונשין התשל"ז-1977, בצירוף התקנות דלעיל. פינוי פסולת שלא כדין- עבירה לפי סעיף 7(ד), 13(ב) ו-4(א) לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984 בצירוף סעיף 29 לחוק



- העונשין, התשל"ז-1977 (כל הנאשמים) וביחס לנאשמים 2 ו-3 גם מכוח סעיף 15(א) לחוק שמירת הניקיון.
2. בדיון שנערך ביום 10.11.2020 הצדדים הודיעו על הסדר טיעון לפיו הנאשמים 4, 5, ו-6 יודו בעובדות שפורטו בכתב האישום, יורשעו לפי הודאתם, ויגזרו עליהם העונשים הבאים- על הנאשם 4 יוטל קנס בסך של 50,000 ₪ ובנוסף התחייבות בשיעור של 100,000 ₪ למשך 3 שנים שלא יעבור את אחת מן העבירות המנויות בכתב האישום. על הנאשם 5 יוטל קנס בסך של 20,000 ₪ והתחייבות בסך של 40,000 ₪ למשך 3 שנים. על נאשם 6 יוטל קנס בסך של 10,000 ₪ והתחייבות בסך של 20,000 ₪ למשך 3 שנים.
- באשר לנאשם 4 הוסכם שעניינו יבחן על ידי שירות המבחן למבוגרים, תוך שהובהר שבכוונת הנאשם 4 לטעון לביטול הרשעתו ובכוונת המאשימה לטעון להותרת ההרשעה על כנה.
- הנאשמים 4, 5 ו-6 הודו בעובדות שפורטו בכתב האישום והורשעו לפי הודאתם.
- במסגרת גזר הדין שניתן בעניינם של הנאשמים 5 ו-6 ראיתי לנכון לאמץ את הסדר הטיעון לעניין העונש ודינם נגזר בהתאם לכך.
3. בתסקיר צוין, בין היתר, כי לנאשם 4 אין מעורבות קודמת בפלילים. באשר לעבירות הנוגעות להליך זה נטען שהוא הודה אמנם בביצוע "אך מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו, ותלה את הדברים בנסיבות הנוגעות לכניסתו לניהול העסק ללא הכנה מוקדמת, בשל פטירתו המצערת של אביו, ולטענתו הפנים את הלקח ומתנהל לפי הכללים הדרושים בתחום פינוי פסולת. הנאשם 4 הוא בעל מערכת ערכים נורמטיבית בבסיסה, ניכר שהפיק לקחים בשל ההליכים הפליליים בעניינו, הסדיר את פעילות החברה ושילם את הקנסות שהוטלו של עובדיו. עם זאת, "... התקשה לבטא אחריות מלאה על ביצוע העבירות ונטה להשליך מרבית האחריות להתנהגותו של אביו, תוך קושי להעמיק סביב מאפייני אישיותו ולערך תהליך התבוננות פנימי רפלקטיבי". בשים לב לכלל נסיבות העניין, הסיכוי להישנות התנהגות שאינה מתיישבת עם החוק היא נמוך.
- שירות המבחן המליץ על ענישה באפיק שיקומי במסגרת צו שירות לתועלת הציבור שתהווה עבורו עונש חינוכי שיש בו כדי להקטין את הסיכון להישנות התנהגות שאינה מתיישבת עם החוק, וזאת באמצעות תכנית העסקה בהיקף של 100 שעות בבית הספר "אורט טכנולוגי" בקריית גת בתפקידי תחזוקה כללית.
- לגבי ההרשעה ניתנה המלצה להימנע מהרשעתו בשים לב להיותו אדם נורמטיבי, לאור הפקת הלקחים מהמקרה, ונכונותו לשלם את הקנס ולבצע ענישה שיקומית במסגרת שירות לטובת הציבור. עוד נטען כי ההרשעה עלולה לפגוע ביכולתה של החברה להתקשר במכרזים עם חברות ביטחוניות במשק.
4. בדיון שנערך ביום 15.3.2021 באי כוח הצדדים טענו לעניין ההרשעה.
- בא כוחה של המאשימה טען שבשים לב להלכה שניתנה ב-ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997), לא הוכח שהותרת ההרשעה על כנה תגרום לנזק קונקרטי לחברה.
- ב"כ הנאשם 4 טען, בעיקרי הדברים, שהוא נטל אחריות על מעשיו, הודה בעובדות שפורטו בכתב האישום וחסך זמן שיפוטי יקר; בנסיבות העניין יש לאמץ את המלצתו של שירות המבחן בעניין ביטול ההרשעה והענישה כפי שפורט בתסקיר; הנאשם פתח חברה בע"מ המספקת שירותים לגופים שונים כגון "אינטל", משרד הביטחון ועוד, וככל שלא תבוטל ההרשעה לא יהיה ניתן להתקשר עמם, והדבר יגרע באופן משמעותי מהכנסותיה של החברה שבשליטתו; הרישום הפלילי יפגע בדרוג האשראי של הנאשם; העבירה בוצעה במשך תקופה קצרה יחסית, ויש להתחשב במצבו המשפחתי.



5. הלכה פסוקה היא כי מקום שהוכחו יסודות העבירה יש מקום להרשיע את הנאשם והיעדר הרשעה הוא החריג לכך שניתן להידרש אליו בהתקיים שני תנאים מצטברים. האחד- סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. השני- על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם.

"בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה..." (פסקה 6).

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (פסקה 7).

ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997).

"על פי העיקרון המשפטי הרווח, קיומה של אחריות בפלילים לביצוע עבירות על החוק מחייב הרשעה וענישה כחלק מאכיפת הדין, כנגזר ממטרות הענישה, וכנדרש מיישום עקרון השוויון של הכל בפני החוק. בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם" (פסקה 32; הדגשה לא במקור- מ.ה.).

רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ (14.4.2010).

"... בשורה ארוכה של הלכות שיצאו תחת ידי בתי המשפט, נקבע שככלל הימנעות מהרשעה תהא שמורה למקרים חריגים במיוחד, בהם שוכנע בית המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של ההרשעה, לא תהא שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב (ראו, למשל, ע"פ 9150/08, מדינת ישראל נ' ביטון; רע"פ 2564/11, קנטו נ' מדינת ישראל).

למעשה, נקבע כי הימנעות מהרשעה, בהתאם להוראת סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה מאפשרים לוותר בנסיבות מקרה נתון על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ע"פ 2083/93 כתב נ' מדינת ישראל; רע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל; ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל).

שני תבחינים אלו ייבחנו על רקע מכלול השיקולים העומדים בפני בית המשפט, לרבות חומרת העבירה, חלקו של הנאשם בביצועה, האם מדובר במעידה חד פעמית, דרך



נטילת האחריות, וכן השפעת ההרשעה על אופק חייו העתידי של הנאשם.

מקובלת עליי טענת ב"כ המערער, התואמת את ההלכה הפסוקה, לפיה בין התבחינים הללו מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", במובן זה שכלל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר."

עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 טאופיק אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (כב' השופט יעקב דנינו, 30.12.2020).

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, חומר הראיות ונסיבות העניין הגעתי למסקנה שאין מקום להיעתר לבקשת הנאשם 4 לביטול הרשעתו ויש להותירה על כנה.

באשר למידת החומרה של העבירות שבגין הורשע הנאשם 4 נקבע זה מכבר שיש לייחס את המשקל הראוי לעבירות הנוגעות לפגיעה באיכות הסביבה ולהידרש לענישה משמעותית בגין זיהום הסביבה במיוחד כאשר לזו יש נגיעה לאינטרסים כלכליים (ראו לדוגמא- בג"ץ 4128/02 אדם טבע ודין- אגודה ישראלית להגנת הסביבה נ' ראש-ממשלת ישראל, פסקה 10, 16.3.2004; רע"פ 362/13 עלי חסן גמיל נ' מדינת ישראל, פסקה 18, 27.08.2013; רע"פ 1223/07 סח עלי מורשד נ' מדינת ישראל המשרד לאיכות הסביבה, פסקה 4, 12.02.2007).

בענייניו, הנאשם 4, בהיותו בעלים של עסק לעבודות עפר, פינוי פסולת ואספקת מכולות לפינוי פסולת, וכמי שהייתה בחזקתו ואחריותו משאית מסוג וולוו, העסיק את הנאשם 6 כנהג המשאית, ועל פי הנחיותיו של הנאשם 4, הוא ביצע הובלות של פסולת ממקומות שונים והשליך את הפסולת מהמשאית לקרקע במתחם (כהגדרתו בכתב האישום) במועדים שפורטו בכתב האישום (22.6.2017 ו-6.7.2017), כל זאת כאשר לנאשם 4 לא היה היתר או רישיון להפעיל את המתחם כתחנת מעבר לפסולת, ובמתחם לא הותקנו התשתיות הדרושות להפעלת תחנת מעבר על פי דין, תוך גרימת מפגע סביבתי.

באשר לנטילת האחריות על ידי הנאשם 4 יש לשים לב להתרשמותה של קצינת המבחן כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו, ותלה את מעורבותו בביצוע העבירות בנסיבות הנוגעות לכניסתו לעסק שנוהל על ידי אביו המנוח, העדר הכנה מתאימה עובר לתחילת ניהול העסק, והסתמכותו על הפרקטיקה שהייתה נהוגה בתחום הנדון. עם זאת יש לתת משקל ראוי לעניינים נוספים שפורטו בתסקיר, כגון- העדר עבר פלילי, התרשמותה של קצינת המבחן כי הנאשם 4 הוא בעל מערכת ערכים נורמטיבית בבסיסו, הוא הפנים והפיק לקחים מנקיטת ההליך הפלילי בעניינו, והערכתה שההיתכנות להישנות העבירה עומדת על רף נמוך.

גם אם אניח שהנאשם 4 הפנים את האחריות שעליו ליטול על מעשיו, וגם אם היה מקום לקביעה כי חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם אינה מצדיקה את הרשעתו בשים לב למידת הפגיעה באינטרס הציבורי, עדיין סבורני שבעניינו של הנאשם לא חל התנאי השני שלפיו הותרת ההרשעה על כנה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו.

7. ב"כ הנאשם טען שהותרת הרשעתו של הנאשם 4 על כנה תגרום לנזק כלכלי משמעותי לחברה שבשליטתו, רמו גיל פינוי פסולת ועבודות עפר בע"מ, ולפגיעה בדירוג האשראי.

הוצגו מסמכים שונים לגבי פעילותה של החברה ונתונים שונים הנוגעים לענייניה הכספיים, אך לא מצאתי שהוצגו לפניי ראיות קונקרטיות שמהן עולה שהותרת הרשעתו של הנאשם על כנה תגרום לנזק כלכלי משמעותי כפי



שנטען על ידי הנאשם.

הוצג חומר נוסף של חברת "תומר", חברה ממשלתית לפי הטענה, לגבי בדיקת עברם של המתמודדים במכרז אלא שהמדובר בספק אחד, לא ברור שאלה הכללים הנוהגים אצל כל הספקים, ומכל מקום החברה אינה מוגבלת להתקשרות עם חברות ממשלתיות.

8. לעניין הענישה, ראיתי לנכון לאמץ את הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים בעניין העונש שייגזר על הנאשם 4, ככל שהרשעתו לא תבוטל, וזאת בשים לב לנסיבות העבירה, לפרק הזמן הקצר יחסית שבו התבצעו הפעולות שפורטו בכתב האישום, למדיניות הפסיקה לגבי הענישה במקרים דומים, למתחם העונש ההולם בשים לנסיבות העניין, נטילת האחריות (הגם שבאופן מסויג) ותיקון דרכיו של הנאשם, כפי שפורט בתסקיר.

9. לאור האמור לעיל, אני גוזר את דינו של הנאשם 4, כדלקמן.

א. הנאשם 4 ישלם קנס בסך 50,000 ₪, ב- 25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך של 2000 ₪ לחודש, כאשר התשלום הראשון יבוצע עד ליום 15.7.2021 ועד ל- 15 לכל חודש עוקב עד לפירעון הקנס במלואו.

ב. הנאשם 4 יחתום במזכירות בית המשפט על התחייבות עצמית בסך של 100,000 ₪ על מנת להבטיח שלא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע בהליך זה, במשך 3 שנים ממועד מתן גזר הדין.

ככל שהנאשם לא יחתום על ההתחייבות, כאמור לעיל, בתוך 7 ימים ממועד מתן גזר הדין, הוא ירצה מאסר של 90 יום.

ג. ככל שהנאשם 4 יעבור מי מהעבירות בגין הורשע בהליך זה תוך 3 שנים ממועד מתן גזר הדין, הוא יישא בתשלום הכספי לפי ההתחייבות.

ד. במקרה של אי תשלום אחד מהשיעורים במועדים שנקבעו, תעמוד כל יתרת הקנס לפירעון מיידי.

10. המאשימה תנפיק שוברים עבור הקרן לשמירת הניקיון. הקנס ישולם לקרן לשמירת הניקיון.

באחריות הנאשם 4 לוודא את המצאת שוברי התשלום לידיו בתוך 30 יום ממועד מתן גזר הדין, וככל שלא יקבל שוברים, עליו לפנות לב"כ המאשימה בעניין זה ללא דיחוי.

11. זכות ערעור כדין.

12. המזכירות תודיע ליתר הצדדים.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"א, 30 יוני 2021, בהעדר הצדדים.